

Sygnatura akt I C 1046/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Zenon Węclawik

Protokolant: Magdalena Mastej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 października 2018 r. w K.

sprawy z powództwa P. (...)z siedzibą we W.

przeciwko J. N.

o zapłatę

powództwo oddała.

sygn. akt I C 1046/17

UZASADNIENIE

Strona powodowa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., działająca przez profesjonalnego pełnomocnika, w pozwie złożonym w dniu 13.07.2017 r., domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego J. N. kwoty 744,89 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia złożenia pozwu i zwrotu kosztów postępowania. Uzasadniając swoje żądanie naprowadziła, że zobowiązanie pozwanego względem strony powodowej wynika z nabycia przez nią w dniu 21.12.2006 r. wierzytelności od (...) Finanse S.A. we W., wobec którego pozwany był zobowiązany do płatności z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 17.11.2012 r. Pozwany nie wywiązał się z przedmiotowej umowy i na dzień sporządzenia pozwu zaległości pozwanego wyniosły 744,89 zł, na co składały się kwoty 528,65 zł należności głównej (zaległy kapitał) i 216,24 zł skapitalizowanych odsetek umownych i ustawowych. Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wystawił w dniu 13.07.2017 r. wyciąg ze swoich ksiąg rachunkowych nr (...)// (...).

Pozwany J. N. nie stawił się na wyznaczoną rozprawę i nie złożył jakichkolwiek wyjaśnień ustnych lub pisemnych. Nie żądał też przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Ustalono następujący stan faktyczny:

Niekwestionowanym przez pozwanego było, że w dniu 7.11.2012 r. (...) Finanse S.A. we W. zawarł z pozwanym J. N. umowę pożyczki nr (...) na cele konsumpcyjne i na dzień 13.07.2017 r. zaległości pozwanego wynikające z przedmiotowej umowy wynosiły łącznie 744,89 zł, na co składały się kwoty 528,65 zł należności głównej (zaległy kapitał) i 216,24 zł skapitalizowanych odsetek umownych i ustawowych.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych (...) na k. 13 akt)

Umową przelewu wierzytelności z dnia 21.12.2016 r. (...) Finanse S.A. we W. dokonał cesji wierzytelności z umowy pożyczki nr 0113374010000357z dnia 13.07.2017 r. na rzecz strony powodowej Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W..

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z załącznikiem na k. 19-23 akt)

Pismem z dnia 22.05.2017 r. pozwany został wezwany do spłaty zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki nr 0113374010000357z dnia 13.07.2017 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty na k. 24 akt)

W dniu 13.07.2017 r. P. (...) we W. wystawił wyciąg nr (...) z własnych ksiąg rachunkowych. Stwierdził w nim, że J. N. jest dłużnikiem tego Funduszu z tytułu umowy pożyczki nr (...) dnia 13.07.2017 r. zawartej z (...) Finanse S.A. we W., który w dniu 21.12.2016 r. przelał wierzytelności z tej umowy na rzecz powodowego Funduszu. Na przysługującą Funduszowi wierzytelność składały się następujące zaległości: 528,65 zł należności głównej (zaległy kapitał) i 216,24 zł skapitalizowanych odsetek umownych i ustawowych.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych (...) na k. 13 akt)

Sąd zważył:

Powództwo należało uznać za nieuzasadnione.

Stan faktyczny w sprawie został ustalony przez Sąd na podstawie dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, działającą przez profesjonalnego pełnomocnika.

Udzielanie pożyczek jest jedną z czynności bankowych przewidzianych dyspozycją art. 5 ust. 2 pkt 1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.2015.128). Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem (§ 2).

Opierając się tylko na twierdzeniach pozwu w niniejszej sprawie można przyjąć, że wskazana w nim umowa kredytu, jako usługa finansowa, podlegała przepisom Ustawy z dnia

12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j.: Dz.U.2014.1497). W świetle natomiast art. 78a Prawa bankowego, jego przepisy stosuje się do umów pożyczki pieniężnej, zawieranej przez bank zgodnie z przepisami ustawy o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie.

Przede wszystkim zważyć jednak należało, że w niniejszej sprawie obowiązywała zasada kontrydiktoryjności, zgodnie z którą strony są zobowiązane do wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Wynika to z przepisów art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. W niniejszej sprawie strona powodowa P. (...) z siedzibą we W., działająca przez zawodowego pełnomocnika, miała skutecznie udowodnić swoje twierdzenia (istnienie i wysokość roszczenia oraz jego wymagalność) przedstawiając przede wszystkim umowę - jeśli taka istnieje - na podstawie której dochodzi od pozwanego roszczenia. Powyższa umowa nie została jednak w niniejszej sprawie przedłożona.

W tym kontekście podkreślić należy, że wszystkie dokumenty załączone do pozwu były dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245 k.p.c. Podnieść wypada, że nawet pobieżna lektura dokumentów załączonych do pozwu nie pozwalała uznać ich jako dostatecznego dowodu twierdzeń objętych pozwem. W świetle bowiem art. 194 ust. 2 Ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (t.j.: Dz.U.2014.157), moc dowodowa przysługująca dokumentom urzędowym nie odnosi się w postępowaniu cywilnym do ksiąg rachunkowych funduszy sekurytyzacyjnych oraz wyciągów z tych ksiąg. Dokumenty te mają charakter jedynie prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., czyli stanowią dowód wyłącznie tego, że osoba, która go podpisała złożyła zawarte w nich oświadczenie. Mogą zwłaszcza stanowić dowód tego, że wierzytelność w określonej kwocie jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, nie stanowiąc one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności (zob. np.: wyrok SA w Białymstoku

z dnia 25 lutego 2015 r., I ACa 824/14 - Lex nr 1661137, wyrok SN z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 329/12 - Lex nr 1375500, postanowienie SO w Gdańsku z dnia 12 września 2011 r., III Ca 850/11 - Lex nr 1713879 i wyrok SN z dnia 13 kwietnia 2011 r., V CSK 312/10 - Lex nr 864023). W powyższym kontekście przypomnieć należy, że w niniejszej sprawie strona powodowa nie przedstawiła Sądowi umowy kredytowej mającej być źródłem zobowiązań pozwanego, poprzestając na zaofiarowaniu jedynie wyciągu z własnych ksiąg rachunkowych i umowy cesji wierzytelności. Aktywność dowodową na takim poziomie należało uznać za niewystarczającą, zwłaszcza w sytuacji dochodzenia roszczeń przeciwko konsumentowi i niezależnie od tego czy zgłasza on przy tym zarzut przedawnienia. Niezakwestionowanie bowiem samego tylko faktu zawarcia umowy, nie oznacza jednocześnie stosownego wykazania wymagalności roszczeń mających z niej wynikać (art. 120 § 1 k.c.), a co za tym idzie – wykazania istnienia roszczeń w dacie orzekania (na gruncie możliwości oceny ich przedawnienia). Dla stwierdzenia wspomnianej okoliczności konieczne jest oznaczenie i wykazanie przez powoda daty wymagalności swego roszczenia, pod rygorem negatywnych konsekwencji wynikających z ogólnych reguł dowodowych (art. 6 k.c.). Nie można wszak obciążać pozwanego wymaganiami oznaczenia terminu wymagalności roszczenia przysługującego przeciwko niemu. Należy też mieć tutaj na uwadze podwyższony stopień należytej staranności przy obsłudze strony przez zawodowego pełnomocnika (art. 355 § 2 k.c.).

Zważyć trzeba, iż w świetle treści art. 118 k.c. – w kształcie obowiązującym również po dniu 9.07.2018 r. a wynikającym z nowelizacji Kodeksu cywilnego poprzez Ustawę z dnia 13 kwietnia 2018 r. (Dz.U.2018.1104) - trzyletniemu okresowi przedawnienia podlegają roszczenia majątkowe o świadczenia okresowe oraz związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Gdyby nawet założyć, że wierzytelności poprzednika prawnego strony powodowej - (...) S.A. we W., którego następcą prawnym została P. (...) z siedzibą we W., nie miały charakteru okresowego, to z pewnością były one związane z działalnością gospodarczą przedmiotowego Banku. W każdym jednak razie, strona powodowa nie wykazała zgodnie ze spoczywającym na niej ciężarem dowodowym, że jej roszczenia zasługują na ochronę prawną w świetle art. 117 § 2¹ k.c., wedle którego, po upływie terminu przedawnienia nie można się domagać zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. W świetle bowiem art. 5 ust. 4 cytowanej wyżej ustawy nowelizacyjnej z dnia 13 kwietnia 2018 r., roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z dniem 9.07.2018 r. skutkom przedawnienia określonym m.in. treścią art. 117 § 2¹ k.c., czyli upływ ich terminu przedawnienia jest uwzględniany urzędu.

Zaprezentowane wyżej stanowisko, w tym odnośnie obciążeń dowodowych powoda co do wykazania faktu istnienia jego wierzytelności, wynikającego przede wszystkim z jej wymagalności, potwierdza dodany w ramach wspomnianej wyżej nowelizacji § 1¹ art. 187 k.p.c., zgodnie z którym każdy pozew (nie tylko przeciwko konsumentowi) powinien zawierać oznaczenie daty wymagalności roszczenia w sprawach o zasądzenie roszczenia.

W gruncie więc rzeczy, dla oceny bezzasadności powództwa w niniejszej sprawie nie było nawet konieczne zgłoszenie przez pozwanego zarzutu przedawnienia. Wystarczające dla takiej konkluzji okazało się przede wszystkim stwierdzenie, że dochodzone pozwem roszczenia nie zostały dostatecznie wykazane.

Na treść dochodzonych wierzytelności nie miała żadnego wpływu późniejsza ich cesja (art. 509 § 1 i 2 k.c.). Nabywca wierzytelności wstępuje bowiem w dotychczasowe prawa zbywcy, zaś – zgodnie z treścią art.513 § 1 k.c. – dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Mając na uwadze ustalone w sprawie okoliczności faktyczne oraz przywołane motywy, na podstawie cytowanych wyżej przepisów, orzeczono jak w tenorze wyroku.